

POSTANOWIENIE

Dnia 10 kwietnia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Stępka (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Kazimierz Klugiewicz

SSN Małgorzata Wąsek-Wiaderek

Protokolant Jolanta Grabowska

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Józefa Gemry

w sprawie **E. W.**

w przedm. odszkodowania i zadośćuczynienia

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 10 kwietnia 2019 r.,

kasacji, wniesionej przez pełnomocnika wnioskodawczyni

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 16 maja 2017 r., sygn. akt II AKa [...],

zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w K.

z dnia 6 grudnia 2016 r., sygn. akt III Ko [...],

I. oddala kasację jako oczywiście bezzasadną;

II. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciąża wnioskodawczynię .

UZASADNIENIE

Wnioskodawcy E. W. i S. P. wystąpili do Sądu Okręgowego w K. z wnioskiem z dnia 24 sierpnia 2016 r. o zasądzenie na ich rzecz tytułem odszkodowania i zadośćuczynienia kwot po 460.650 zł (łącznie 921.300 zł) tytułem roszczeń należnych ich zmarłemu ojcu R. P., w związku z uznaniem za nieważne wyroków: Wojskowego Sądu Rejonowego w K. z dnia 6 marca 1947 r., w sprawie

o sygn. akt Sr [...]; Wojskowego Sądu Rejonowego w K. z dnia 30 czerwca 1950 r., w sprawie o sygn. akt Sr [...] i z dnia 23 maja 1951 r. w sprawie o sygn. akt Sr [...].

Wnioskodawcy podnieśli, że w związku z uznaniem za nieważne wyroków Wojskowego Sądu Rejonowego w K. z dnia 30 czerwca 1950 r., w sprawie Sr [...] i z dnia 23 maja 1951 r., w sprawie Sr [...], na rzecz R. P. zasądzono już wcześniej odszkodowanie w wysokości 96.300.000 zł przed denominacją oraz zadośćuczynienie w wysokości 150.000.000 zł przed denominacją, a to postanowieniem z dnia 10 maja 1993 r. Sądu Wojewódzkiego w K., w sprawie III Ko [...], jednakże kwota zasądzonych wówczas należności jest symboliczna. Dlatego obecnie na ich rzecz winno zostać dodatkowo zasądzone zadośćuczynienie i odszkodowanie w oparciu o treść art. 8 ust. 4 ustawy z dnia 23 lutego 1991 roku o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego (dalej jako ustawa lutowa), a to ze względów słuszności. W odniesieniu do wyroku Wojskowego Sądu Rejonowego w K. z dnia 6 marca 1947 r., w sprawie o sygn. akt Sr [...], do której to sprawy R. P. był tymczasowo aresztowany przez okres 3 miesięcy, wnioskodawcy wskazali, że odszkodowanie i zadośćuczynienie nie było dotychczas przyznane i swoje żądanie w tym zakresie oparli na treści art. 8 ust. 1 w/w ustawy. Na rozprawie w dniu 24 listopada 2016 r. pełnomocnik wnioskodawców zmodyfikował pisemny wniosek w ten sposób, że:

- 1/ co do orzeczeń, których nieważność stwierdzono w sprawie III Ko [...], postanowieniem Sądu Wojewódzkiego w K. z dnia 15 listopada 1991 r., w trybie art. 8 ust. 4 ustawy lutowej domagał się zasądzenia na rzecz wnioskodawców uzupełniającego zadośćuczynienia w łącznej kwocie 714 900 zł oraz odszkodowania w kwocie ogólnej 477 000 zł;
- 2/ co do orzeczenia, którego nieważność stwierdzono w sprawie III Ko [...], postanowieniem Sądu Okręgowego w K. z dnia 5 maja 2016 r., domagał się w trybie art. 8 ust. 1 ustawy lutowej zasądzenia na rzecz wnioskodawców zadośćuczynienia w łącznej kwocie 24.330 zł oraz odszkodowania w łącznej kwocie 16 220 zł.

Po rozpoznaniu sprawy, Sąd Okręgowy w K. wyrokiem z dnia 6 grudnia 2016 r., w sprawie III Ko [...], zasądził od Skarbu Państwa na rzecz E. W. i S. P.

kwoty po 12.000 zł tytułem zadośćuczynienia wraz z ustawowymi odsetkami od dnia uprawomocnienia się wyroku, natomiast oddalił wniosek w pozostałej części.

Apelację od tego wyroku wniósł pełnomocnik wnioskodawców, który zaskarżył orzeczenie w zakresie oddalenia wniosku o odszkodowanie oraz w części ponad zasądzoną kwotę zadośćuczynienia.

Pełnomocnik zarzucił naruszenie prawa materialnego, to jest, art. 8 ust. 1 i ust. 4 ustawy z dnia 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego w zw. z art. 445 § 1 k.c., poprzez oddalenie wniosku o odszkodowanie i zadośćuczynienie, pomimo, iż zebrany w sprawie materiał dowodowy przemawiał za uwzględnieniem w pełni tych wniosków, zwłaszcza, że przemawiały za tym względy słuszności ujęte w art. 8 ust. 4 w/w ustawy.

W konkluzji pełnomocnik wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uwzględnienie w pełni wniosku, ewentualnie, uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Po rozpoznaniu wniesionej apelacji, Sąd Apelacyjny w [...] wyrokiem z dnia 16 maja 2017 r. w sprawie II AKa [...], uchylił ust. II zaskarżonego wyroku co do odszkodowania i zadośćuczynienia, dochodzonych na podstawie art. 8 ust. 4 ustawy z dnia 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego - i na podstawie art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. w zw. z art. 414 § 1 k.p.k. umorzył postępowanie w tej części, natomiast utrzymał w mocy zaskarżony wyrok w pozostałym zakresie.

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego wniósł pełnomocnik wnioskodawczyni E. W., który zarzucił rażące naruszenie prawa procesowego polegające na obrazie przepisu art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. poprzez błędne przyjęcie, iż w przedmiotowej sprawie zachodzi przesłanka powagi rzeczy osądzonej, podczas gdy w świetle znowelizowanej w dniu 19 września 2007 r. ustawy z dnia 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego, ta bezwzględna przesłanka procesowa nie zachodzi.

W konkluzji pełnomocnik wniósł o uchylenie wyroku w pkt I i przekazanie w tym zakresie sprawy Sądowi Apelacyjnemu w [...] do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o jej oddalenie, jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się oczywiście bezzasadna w ujęciu art. 535 § 3 k.p.k., a zarzuty nietrafne i chybione. W tej sytuacji kasacja podlegała oddaleniu, zaś Sąd Najwyższy z uwagi na treść w/w przepisu był zwolniony od sporządzenia uzasadnienia swego postanowienia wydanego na rozprawie. Nie ulega jednak wątpliwości, że brak wymogu sporządzenia uzasadnienia sformułowany w art. 535 § 3 k.p.k., nie oznacza ustawowego zakazu jego sporządzenia. Pisemne motywy rozstrzygnięcia mogą zostać sporządzone w razie podjęcia takiej decyzji przez sąd, pomimo uznania kasacji za oczywiście bezzasadną. W przedmiotowej sprawie Sąd Najwyższy uznał, że celowym jest sporządzenie takiego uzasadnienia z uwagi na charakter i znaczenie prawne podniesionych w skardze zarzutów.

Trafnie wskazał Sąd Apelacyjny w [...], iż zakres wywiedzionej skargi odwoławczej dotyczy dwóch zagadnień, a to, roszczenia opartego na przepisie art. 8 ust 1 ustawy lutowej i dochodzonego dodatkowo roszczenia uzupełniającego z art. 8 ust. 4. Należy też podzielić pogląd tego Sądu, że w zakresie wniosku o zasądzenie odszkodowania i zadośćuczynienia uzupełniającego dochodzonego w trybie art. 8 ust. 4 ustawy lutowej wystąpiła bezwzględna przyczyna odwoławcza wymieniona w art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k. w postaci powagi rzeczy osadzonej – *res iudicata*, zaś wystąpienie tej ujemnej przesłanki procesowej skutkować musiało uchyleniem ust. II zaskarżonego wyroku Sądu pierwszej instancji i umorzeniem postępowania w tej części na podstawie art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k.

Z treści przepisu art. 8 ust. 4 ustawy lutowej wynika, że odnosi się on do sytuacji, gdy uprzednio w wyniku rewizji nadzwyczajnej, kasacji lub wznowienia postępowania, prawomocnie zasądzono już odszkodowanie. Jednakże wówczas, gdy nastąpiło to przed wejściem w życie ustawy lutowej i przede wszystkim w oparciu o przepisy Rozdziału 50 Kodeksu postępowania karnego z 1969 r., na podstawie art. 487 k.p.k. Może dotyczyć także sytuacji,

gdy o roszczeniu z tytułu działalności na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego rozstrzygnięto na podstawie przepisów Kodeksu cywilnego, lub w oparciu o przepis z art. 552 Kodeksu postępowania karnego z 1997 r. (*por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 25 lutego 2010 r., IV KK 403/09, LEX nr 577229; z dnia 22 lipca 2008 r., WA 26/08, OSNWSK 2008, Nr 1, poz. 1517; postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 26 lutego 2015 r., III KK 13/15, LEX nr 1646386; z dnia 18 lutego 1992 r., WZ 10/92, OSP 1993, Nr 5, poz. 103; z dnia 28 kwietnia 1992 r., WZ 55/92, OSNKW 1992, z. 11 – 12, poz. 82; wyroki Sądów Apelacyjnych: w Białymstoku: z dnia 17 lutego 2016 r., II AKa 205/15, LEX nr 2016262; z dnia 19 lutego 2009 r., II AKa 21/09, KZS 2009, z. 6, poz. 100; w Krakowie, z dnia 12 lutego 2008 r., II AKz 42/08, KZS 2008, z. 3, poz. 40; w Rzeszowie, z dnia 5 listopada 1992 r., II AKz 64/92, OSA 1993, Nr 5, poz. 28).*

Trafnie wskazał zarówno prokurator w pisemnej odpowiedzi na kasację, jak i Sąd Apelacyjny, że ustawa lutowa, od samego początku w tekście pierwotnym zawierała przepis art. 8 ust. 4, a więc możliwość dochodzenia roszczenia uzupełniającego na jego podstawie, tyle tylko, że nieco w innej wersji. Mianowicie, z chwilą wejścia w życie przepisów ustawy lutowej art. 8 ust. 4 stanowił – „Przepis ust. 1 nie ma zastosowania, jeżeli w wyniku rewizji nadzwyczajnej lub wznowienia postępowania prawomocnie zasądzono odszkodowanie, chyba że za jego zastosowaniem przemawiają względy słuszności”.

Art. 1 pkt 5 lit. g) ustawy z dnia 19 września 2007 r. o zmianie ustawy o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego (Dz. U. z 2007 r., Nr 191, poz. 1372), nadał z dniem 18 listopada 2007 r. nowe brzmienie przepisowi art. 8 ust. 4 ustawy lutowej, a mianowicie - „Przepis ust. 1 nie ma zastosowania, jeżeli w wyniku rewizji nadzwyczajnej, kasacji lub wznowienia postępowania prawomocnie zasądzono odszkodowanie, chyba że za jego zastosowaniem przemawiają względy słuszności”. Ma rację Sąd odwoławczy podkreślając, iż *ratio legis* takiego unormowania stanowiła sytuacja, gdy odszkodowanie uprzednio zostało już zasądzone, lecz za takim roszczeniem uzupełniającym przemawiają względy słuszności. Wówczas to przepis art. 8 ust. 1 ustawy lutowej nie ma zastosowania. Jak już zaznaczono, odnosi się to wyłącznie do przyznanego

uprzednio odszkodowania na podstawie przepisów Kodeksu postępowania karnego, bądź w postępowaniu cywilnym, przede wszystkim jeszcze przed wejściem w życie ustawy „lutowej”.

Jak akcentowano w judykaturze, ustawa lutowa umożliwiła osobom represjonowanym za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego, dochodzenie swoich roszczeń opartych na motywie niepodległościowym, gdyż przepisy Kodeksu postępowania karnego lub Kodeksu cywilnego, na podstawie których uprzednio zasądzone zostały roszczenia, ten aspekt pomijały. Dopiero właśnie ta ustawa powiązała szkodę i krzywdę osoby skazanej nie tylko z samym faktem jej bezprawnego pozbawienia wolności (jak miało to miejsce w przypadku roszczeń dochodzonych na podstawie art. 487 d.k.p.k. i art. 552 k.p.k.), ale nadto uwzględnia aspekt działalności na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego. Tak na przykład osoby, w stosunku do których wydano decyzje o internowaniu w związku z wprowadzeniem w dniu 13 grudnia 1981 r. w Polsce stanu wojennego, nabyły prawo dochodzenia swoich roszczeń na mocy ustawy lutowej dopiero z dniem wejścia w życie jej nowelizacji, to jest, od 18 listopada 2007 r. Wcześniejsze dochodzenie odszkodowania i zadośćuczynienia za represje w stanie wojennym następowały przede wszystkim w oparciu o przepisy obowiązujące w prawie cywilnym.

Jak stwierdził Sąd Apelacyjny w Białymstoku w uzasadnieniu wskazanego wcześniej wyroku z dnia 19 lutego 2009 r., w sprawie II AKa 21/09 – „Osoby uprawnione do dochodzenia odszkodowania w oparciu o ustawę "lutową" mogą żądać zaspokojenia roszczeń związanych z negatywnymi konsekwencjami ich represjonowania w zakresie szerszym niżli wynika to z przepisów obowiązujących w prawie cywilnym. Ustawa z 23 lutego 1991 roku kładzie bowiem nacisk nie tylko na obiektywną kategorię szkody wywołaną bezprawnym pozbawieniem wolności, rozumianą jako realną stratę majątkową oraz utracone korzyści. Ustawa ta, będąca w swoim zamyśle aktem prawnym mającym na celu zrehabilitowanie szkód materialnych osobom represjonowanym, równie istotną wagę przykładła do charakteru krzywd, jakie osoby te poniosły w wyniku swoich działań, motywowanych przyczynami natury patriotycznej i niepodległościowej. Właśnie ten "pierwiastek niepodległościowy" zadośćuczynienia za doznaną

krzywdę z powodu represjonowania za ówczesną działalność antypaństwową nie znajduje swojego odzwierciedlenia w przepisach ogólnych prawa cywilnego”.

Jakkolwiek Sąd Okręgowy w K. oddalił ostatecznie roszczenie wnioskodawców oparte o przepis art. 8 ust. 4 ustawy lutowej, to przyjął je do merytorycznego rozpoznania. Podejmując taką decyzję powołał się na wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 sierpnia 2015 r., w sprawie II KK 256/15 (OSNKW 2016, z. 1, poz. 2), w którym stwierdzono między innymi – „Treść wymienionego przepisu ustawy lutowej stanowi wyłom w zasadzie *res iudicata*, albowiem ustawodawca wprowadza tu możliwość ponownego rozpoznania sprawy, mimo że wcześniej zapadło już rozstrzygnięcie w warunkach identyczności stron i tożsamości przedmiotu procesu. W takiej sytuacji nie jest dopuszczalne wydanie orzeczenia o umorzeniu postępowania na podstawie art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. (...) Treść art. 8 ust. 4 ustawy z dnia 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego (...) należy rozumieć jako nakaz merytorycznego rozpoznania wniosku o dodatkowe odszkodowanie i zadośćuczynienie; jeśli względy słuszności nie przemawiają za uwzględnieniem uzupełniającego roszczenia, wniosek podlega oddaleniu”.

Uważna lektura całości przedstawionych w tym orzeczeniu argumentów przez Sąd Najwyższy prowadzi również do wniosku, że w ocenie tego Sądu, nie zachodzi przeszkoda w postaci powagi rzeczy osądzonej w sytuacji, gdy wnioskodawca, który uprzednio uzyskał odszkodowanie i zadośćuczynienie za niesłuszne skazanie w oparciu o przepis art. 487 d.k.p.k., czy art. 552 § 1 k.p.k., wystąpi następnie na podstawie art. 8 ust. 4 ustawy lutowej o przyznanie dalszej rekompensaty za szkodę i krzywdę wynikłe z wykonania orzeczenia, którym przypisano mu czyn związany z jego działalnością na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego. Dowodzi tego następująca konstatacja Sądu – „Podzielić należało stanowisko Prokuratora Generalnego, że za dopuszczalnością ponownego wystąpienia o rekompensatę szkód i krzywd silnie przemawia również i to, iż ustawa lutowa dotyczy wyłącznie represjonowania za działalność niepodległościową, podczas gdy przewidziane w art. 487 k.p.k. z 1969 r. i art. 552 k.p.k. podstawy prawne dochodzenia roszczeń z tytułu niesłusznego

skazania aspektu tego nie uwzględniają. Odpowiednie uwzględnienie tej okoliczności przy rozstrzyganiu o wysokości przysługującej rekompensaty niewątpliwie uzasadnia potrzebę powtórnego merytorycznego rozpoznania sprawy o odszkodowanie i zadośćuczynienie, zwłaszcza że osoby represjonowane po 31 grudnia 1956 r. nabyły uprawnienia do dochodzenia roszczeń odszkodowawczych za działalność niepodległościową dopiero od dnia 18 listopada 2007 r., to jest, z dniem wejścia w życie noweli z dnia 19 września 2007 r.". W orzeczeniu tym Sąd Najwyższy wyraził przekonanie, że skoro art. 8 ust. 4 ustawy lutowej stanowi samoistną przesłankę do ubiegania się przez osobę uprawnioną o przyznanie dodatkowego odszkodowania i zadośćuczynienia za represje określone tą ustawą, to każde roszczenie uzupełniające, o którym mowa w tym przepisie, powinno zostać rozpoznane merytorycznie. Należy wszakże mieć na uwadze, w jakich realiach faktycznych i prawnych orzekał Sąd Najwyższy w sprawie III KK 256/15.

Mianowicie, w sprawie tej Sąd Najwyższy wyrokiem z dnia 10 stycznia 1992 r., po rozpoznaniu rewizji nadzwyczajnej Ministra Sprawiedliwości - Prokuratora Generalnego zmienił utrzymany w mocy przez Sąd Najwyższy w dniu 13 września 1982 r. wyrok Sądu Okręgu Wojskowego z dnia 28 czerwca 1982 r., którym wnioskodawca skazany został na rok pozbawienia wolności za czyn określony w art. 46 ust. 1 dekretu z 12 grudnia 1981 r. o stanie wojennym w zw. z art. 270 § 1 k.k. z 1969 r., w ten sposób, że uniewinnił go od zarzutu popełnienia tego czynu. Postanowieniem z dnia 27 maja 1993 r. Sąd Okręgu Wojskowego zasądził na podstawie art. 487 § 1 k.p.k. z 1969 r. od Skarbu Państwa na rzecz wnioskodawcy stosowne kwoty tytułem odszkodowania za szkody i zadośćuczynienia za krzywdy wynikłe z niesłusznego skazania. W dniu 12 września 2008 r. wnioskodawca złożył uzupełniający wniosek o zasądzenie od Skarbu Państwa dodatkowej kwoty za krzywdy spowodowane pozbawieniem go wolności w okresie stanu wojennego. Sąd Okręgowy umorzył jednak postępowanie, stwierdzając istnienie negatywnej przesłanki procesowej w postaci powagi rzeczy osądzonej, o której mowa w art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. Sąd Najwyższy rozpoznawał zatem kasację Prokuratora Generalnego złożoną w trybie art. 521 § 1 k.p.k. na korzyść wnioskodawcy. W rezultacie, uznał za trafny zarzut rażącego

i mającego istotny wpływ na treść wyroku naruszenia art. 8 ust. 4 w zw. z ust. 1 ustawy lutowej, polegającego na niezasadnym przyjęciu, że uprzednie zasądzenie odszkodowania i zadośćuczynienia wytworzyło stan rzeczy osądzonej (*res iudicata*). A zatem, zaprezentowane stanowisko Sądu Najwyższego w sprawie III KK 256/15, w niczym nie zmienia wcześniej zaprezentowanych poglądów judykatury w omawianym zakresie.

W realiach procesowych przedmiotowej sprawy należy zauważyć, że ojciec wnioskodawców R. P., w związku z unieważnieniem w sprawie III Ko [...] wyroku byłego Wojskowego Sądu Rejonowego w K. (sygn. akt. SR [...]) domagał się przyznania mu stosownego odszkodowania i zadośćuczynienia na podstawie art. 8 ust. 1 ustawy lutowej. Takowe odszkodowanie zostało mu przyznane postanowieniem Sądu Wojewódzkiego w K. w dniu 10 maja 1993 r., w sprawie III Ko [...]. Fakt ten oznacza zatem, że nie może dojść do skutecznego dochodzenia roszczenia uzupełniającego na podstawie art. 8 ust. 4 ustawy lutowej. Ustawa z dnia 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego, pomimo jej nowelizacji z dnia 19 września 2007 r., nie powoduje, by roszczenia odszkodowawcze zasądzone w oparciu o ten sam stan faktyczny mogły być zasądzone dwukrotnie tylko dlatego, że pojawił się nowy tytuł prawny do ich uwzględnienia. A zatem słusznie Sąd Apelacyjny w [...] stwierdził wystąpienie bezwzględnej podstawy odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. i umorzył postępowanie w omawianej części, stwierdzając z urzędu przesłankę w postaci powagi rzeczy osądzonej.

Sąd Najwyższy w składzie rozpoznającym niniejszą sprawę podziela ugruntowane w orzecznictwie stanowisko, że treść przepisu art. 8 ust. 4 ustawy lutowej stanowi odstępstwo od zasady *res iudicata*. Nie zachodzi tym samym przeszkoda w postaci powagi rzeczy osądzonej w sytuacji, gdy wnioskodawca, który uprzednio uzyskał odszkodowanie i zadośćuczynienie za niesłuszne skazanie w oparciu o przepis art. 487 d.k.p.k., bądź art. 552 § 1 k.p.k. lub w oparciu o przepisy prawa cywilnego, wystąpi następnie na podstawie art. 8 ust. 4 ustawy lutowej o przyznanie dalszej rekompensaty za szkodę i krzywdę wynikłe z wykonania orzeczenia, którym przypisano mu czyn związany z jego działalnością

na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego. Jednakże bez uszczerbku dla poczynionych rozważań należy stwierdzić, że: **negatywna przesłanka procesowa w postaci powagi rzeczy osądzonej (art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k.) zachodzi, gdy wnioskodawca uzyskał wcześniej na podstawie przepisów ustawy z dnia 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego (np. art. 8 ust. 1) rekompensatę za represje, jakie go dotknęły z tytułu takiej działalności, a następnie wystąpił o zasądzenie uzupełniającego odszkodowania i zadośćuczynienia na podstawie art. 8 ust. 4 tej ustawy, przy braku nowego (innego) tytułu prawnego.**

Biorąc pod uwagę powyższe argumenty, kasację należało uznać za oczywiście bezzasadną i oddalić w trybie art. 535 § 3 k.p.k. O kosztach sądowych postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k., obciążając nimi wnioskodawczynię.